

11.nedel'a cez rok A, 14.6.2020

Pondelok Féria	15/6	Senné	18.00	zdr.B.p.Miroslav Vološin ml., živ.jub.
Utorok Féria	16/6	Senné Jastrabie	18.00 17.00	+Vincent a Mária Tuptoví +Július Točený
Streda Féria	17/6	Senné	7.30	+Mária a Juraj Nemčík
Štvrtok Féria	18/6			
Piatok Najsvätejšie Srdce Ježišovo, slávnosť	19/6	Senné Jastrabie Palín	18.15 17.00 16.00	zdr.B.p. Martin s rodinou zdr.B.p.Eva Mrázová +Juraj a Anna (p.Kontul'ová)
Sobota Nepoškvrnené srdce Panny Márie, spom.	20/6	Senné	7.30	+Jaroslav Pal'ovčík
Nedel'a 12.nedel'a cez rok A	21/6	Senné Palín Z.Široká Jastrabie	9.15 8.30 8.00 11.00	zdr.B.p. Peter Dzvonič str., živ.jub. zdr.B.p. Branislav Sidor na úmysel darcu za farnosť

Oznamy:

- v piatok 19.6.2020 je slávnosť Najsvätejšie Srdce Ježišovo, v Jastrabí je slávnosť titulu kostola. v Jastrabí odpustová slávnosť bude na budúcu nedel' u 21.6.2020.

- Kto sa zúčastní na Slávnosť Najsv. Srdca Ježišovho na verejnom recitovaní modlitby „Najmilší Ježišu“, môže za obvyklých podmienok (čistota od hriechu, sv. prijímanie, a modlitba na úmysel sv. Otca) získať plnomocné odpustky.

- v piatok je svetový deň modlitieb za posväcovanie kňazov, je vhodné pridať prosbu za kňazov a pamätať na tento úmysel pri adorácii, pobožnostiach a iných modlitbách.

- Zvonček z 7.6.: Senné 105.50, Jastrabie, Palín 53.60.

milodar na kostol: Senné: od rodiny Štefanie Dzurjovej 100€.

Jastrabie: bohuznámy 50€, 30€ Mária Mrázová č.58.

Pán Boh zaplať za Váš milodar na kostol a farnosť.

Košická arcidiecéza:

Diakonská vysviacka 19.6.2020 v katedrále sv.Alžbety v Košiciach o 10.00: František Bujňák a Tadeáš Jacko. Kňazská vysviacka 20.6.2020 v Katedrále sv.Alžbety v Košiciach o 10:00: Dominik Adamčík, Boris Byčánek, Jakub Farkaš, Matej Futej, Marek Pich, Karol Saksa, František Sokyra. V modlitbách za nich a ich rodiny.

Farský list

Farnosť Návštevy Panny Márie, Senné

Roč. 11/2020

číslo 25

Myšlienky pápeža Františka o Eucharistii

Buďme eucharistickými ľuďmi: „Konsekrovaná hostia ukrýva osobu Krista: sme pozvaní vyhľadávať ho pred svätostánkom v kostole, ale aj v tom svätostánku, ktorým sú tí poslední, trpiaci, ľudia osamotení a chudobní. Sám Ježiš to povedal. Obraciam sa v myšlienkach na starých ľuďoch, na mládež, na chorých a na novomanželov. Všetkých povzbudzujem nachádzať v Eucharistii sily nevyhnutné pre prežívanie náročných chvíľ s kresťanskou odvahou. Zo srdca vám žehnám!“

Zakaždým ako naše prvé sväté prijímanie: „Eucharistia je syntézou celej Ježišovej existencie, ktorá bola jedinečným aktom lásky k Otcovi a k bratom. Aj tam, tak ako pri zázraku rozmnoženia chlebov, Ježiš vzal do svojich rúk chlieb, prednášal Otcovi modlitbu vďakyvzdania, lámal chlieb a dával ho učeníkom; a to isté urobil aj s kalichom vína. Ale v tej chvíli, v predvečer svojho umučenia, chcel Ježiš zanechať svojím konaním testament novej a večnej Zmluvy, ustavičnú pripomienku svojej Veľkej noci – smrti a zmŕtvychvstania. Slávnosť Corpus Domini nás pozýva každý rok si obnoviť údiv a radosť z toho úžasného Pánovho daru, ktorým je Eucharistia. Prijímajme ho s vďačnosťou, nie pasívne, zo zvyku. Eucharistia nám nesmie zovšednieť; nesmieme pristupovať k svätému prijímaniu zvykovo: nie! Zakaždým, keď pristúpime k oltáru, aby sme prijali Eucharistiu, máme si skutočne obnovovať naše „amen“ voči Kristovmu Telu. Keď nám kňaz povie: „Telo Kristovo“, odpovedáme: „Amen“. Ale nech je to také „amen“, ktoré vychádza zo srdca, z presvedčenia. Je to Ježiš; Ježiš, ktorý ma zachránil; Ježiš, ktorý mi prichádza dať silu žiť. Je to Ježiš, živý Ježiš. Nesmie nám to zovšednieť: zakaždým nech je to akoby naše prvé sväté prijímanie.“

Protíliek na ľahostajnosť: „Boží ľud miluje chválu, nežije lamentovaním. Je stvorený, aby žehnal, nie aby sa sťažoval. Pred Eucharistiou, Ježišom, ktorý sa stal Chlebom, pred týmto poníženým Chlebom, ktorý v sebe zahŕňa všetko, čím je Cirkev, sa učíme dobrorečiť za to, čo máme, chváliť Boha, vzdávať vďaky, a nie zlorečiť nad našou minulosťou. Učíme sa podarovať dobré slová druhým.“ „Božia všemohúcnosť je pokorná, tvorená čisto láskou. A láska koná veľké veci pomocou malých vecí. Eucharistia nás to učí: tam je Boh obsiahnutý v kúsku chleba. Jednoduchý, nepostrádateľný, Chlieb, ktorý sa láme a rozdáva - Eucharistia, ktorú prijímame, na nás prenáša mentalitu Boha. A vedie nás k tomu, aby sme my sami dávali druhým protíliek na postoj „je mi to ľúto, ale mňa do toho nič“, na postoj „nemám čas, nemôžem, nie je to moja vec“. Proti odvracaniu pohľadu na druhú stranu.“

Byť eucharistickými mužmi a ženami: „svätá omša je pamiatkou, avšak nielen ako spomienka: je opätovným prežívaním Ježišovho utrpenia a zmŕtvychvstania. Avšak dobre vieme, že zatiaľ čo sa svätá omša ukončuje, *začína sa úsilie o kresťanské svedectvo*. Kresťania nejdú na svätú omšu preto, aby si vykonali týždennú povinnosť a vzápätí na všetko zabudli... Kresťania chodia na omšu, aby sa zúčastnili na Pánovom utrpení a zmŕtvychvstaní a aby potom žili väčšmi ako kresťania – začína sa úsilie o vydávanie kresťanského svedectva. Vychádzame z kostola, aby sme «išli v pokoji» a vnášali Božie požehnanie do každodenných aktivít, do našich domovov, na pracoviská, do činností pozemského mesta, „oslavujúc Pána našim životom“. (...) **Zo slávania do života**, teda uvedomujúc si, že svätá omša nachádza svoje naplnenie v konkrétnych rozhodnutiach toho, kto sa necháva v prvej osobe zahrnúť do tajomstiev Krista. Nesmieme zabudnúť, že slávime Eucharistiu, aby sme sa naučili *stávať sa eucharistickými mužmi a ženami*. Čo to znamená? Znamená to nechať Krista, aby konal v našom konaní – aby jeho myšlienky boli našimi myšlienkami, jeho pocity tými našimi, jeho rozhodnutia našimi rozhodnutiami.

Toto je **svätosť**: konať tak, ako konal Kristus (...). Vyjadruje to s precíznosťou svätý Pavol, keď hovorí o vlastnom pripodobnení sa Ježišovi. Hovorí takto: «S Kristom som pribitý na kríž. Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa». Toto je kresťanské svedectvo. Pavlova skúsenosť osvetľuje aj nás: v tej miere, ako umŕtvujeme náš egoizmus, čiže nechávame umrieť to, čo oponuje evanjeliu a Ježišovej láske, sa v našom vnútri vytvára väčší priestor pre moc jeho Ducha. Kresťania sú mužmi a ženami, ktorí si nechávajú zväčšovať dušu mocou Ducha Svätého, po tom, ako prijali Kristovo Telo a Krv. Nechajte si rozšíriť dušu! Nie duše úzke a uzavreté, maličké, egoistické, nie! Treba duše veľké, široké, s veľkými horizontmi... Nechajte si zväčšiť dušu silou Ducha Svätého, po prijatí Kristovho tela a Krvi. Pretože skutočná prítomnosť Krista v konsekrovanom chlebe sa nekončí svätou omšou, Eucharistia *sa uchováva vo svätostánku* kvôli prijímaniu pre chorých a kvôli tichej adorácii Pána v Najsvätejšej sviatosti. Eucharistický kult mimo svätej omše, či už vo forme súkromnej alebo komunitnej, nám pomáha zotrvať v Kristovi.

Ovocie svätej omše je určené k dozrievaniu v každodennom živote. Môžeme to do istej miery ilustrovať týmto obrazom: svätá omša je ako semienko, ako pšeničné zrnko, ktoré potom v každodennom živote rastie a rastie, dozrieva v dobrých skutkoch, v postojoch, ktoré nás pripodobňujú k Ježišovi. Ovocie svätej omše je preto určené dozrievať v každodennom živote. Pravdou je, že *rastúc v našom zjednotení sa s Kristom*, Eucharistia obnovuje milosť, ktorú nám daroval Duch Svätý pri krste a pri sviatosti birmovania, aby naše kresťanské svedectvo bolo vierohodné. Čo ešte robí Eucharistia tým, že zapáľuje v našich srdciach Božiu lásku? **Oddel'uje nás od hriechu**: «Čím väčšiu účasť máme na Kristovom živote a čím väčšie pokroky robíme v priateľstve s ním, tým ťažšie sa od neho odlúčime smrteľným hriechom». Pravidelné zúčastňovanie sa na Eucharistickej hostine obnovuje, posilňuje a prehĺbuje puto s kresťanským spoločenstvom, ku ktorému patríme, podľa toho princípu, že *Eucharistia utvára Cirkev*, zjednocuje nás všetkých. Nakoniec, zúčastňovanie sa

na Eucharistii *zaväzuje voči druhým, osobitne voči chudobným*, učiac nás prechádzať od Kristovho tela k telu bratov, v ktorých očakáva, že ho rozpoznáme, že mu budeme slúžiť, ctiť si ho a milovať. Nesúc poklad zjednotenia sa s Kristom v hlinených nádobách máme neustálu potrebu vrátiť sa ku svätému oltáru, až dovtedy, keď v raji budeme plne zakúšať blaženosť Baránkovej svadobnej hostiny.“

Sviatosť, ktorá v nás pestuje pamäť: „Živý chlieb, ktorý zostúpil z neba» je *sviastosťou pamäti*, ktorá nám pripomína reálnym a hmatateľným spôsobom príbeh Božej lásky k nám. „Pamätaj“, hovorí dnes Božie slovo každému z nás. Vďaka spomienke na Pánove činy nabral ľud silu kráčať púšťou. Na spomienke všetkého toho, čo Pán pre nás vykonal, sa zakladá náš osobný príbeh spásy. Spomínanie je zásadne dôležité pre vieru, tak ako voda pre strom: ako nemôže žiť a prinášať ovocie strom bez vody, tak ani viera, ak sa nebude sýtiť spomienkou na to, čo Pán pre nás vykonal. „Pamätaj.“ - Pamäť je dôležitá, pretože nám umožňuje zostať v láske, pamätať si, to znamená nieť v srdci, nezabudnúť, kto nás miluje a kto nás pozýva k láske. A predsa sa táto jedinečná príležitosť, ktorú nám Pán dal, v súčasnosti skôr oslabuje. Vo chvate, do ktorého sme ponorení sa mnohé osoby a mnohé skutočnosti akoby len mihnú povedľa nás. Rýchlo obraciame list, bažiac vždy po niečom novom, ale sme chudobní na spomienky. Takto zahadzujúc spomienky a žijúc okamžikom riskujeme, že zostaneme na povrchu, v prúde udalostí ktoré sa dejú, bez toho, aby sme išli do hĺbky, bez tej hĺbky, ktorá nám pripomína, kto sme a kam ideme. Vonkajší život sa takto stáva rozkúskovaným a vnútorný život ustrnutým a Ježiš nám prichádza v ústrety s láskyplnou krehkosťou, ktorou je Eucharistia. V Chlebe života nás prichádza navštíviť stávajúc sa skromným pokrmom, ktorý láskou uzdravuje našu pamäť, chorú na uponáhľanosť.

Eucharistia je *pamiatka Božej lásky*. Tam sa «koná pamiatka jeho umučenia», lásky Boha k nám, ktorá je našou silou, oporou v našom putovaní. Hľa, prečo nám robí tak veľmi dobre eucharistická pamiatka: nie je to pamiatka abstraktná, chladná a informatívna, ale živá a utešujúca pamiatka Božej lásky. V Eucharistii je plná chuť Ježišových slov a činov, chuť jeho Paschy, vôňa jeho Ducha. Jej prijímaním sa vtláča do nášho srdca istota, že sme milovaní Bohom.

Takto v nás Eucharistia formuje *vd'ačnú* pamäť, pretože vnímame, že sme Otcove milované deti, ktoré on nasycuje. [Formuje v nás] *slobodnú* pamäť, pretože Ježišova láska, jeho odpustenie, uzdravuje rany minulosti a upokojuje spomienky na podstúpené a utržené krivdy. Formuje v nás *trpezlivú* pamäť, pretože v protivenstvách vieme, že Ježišov Duch zostáva v nás. Eucharistia nás povzbudzuje: ani na najneschodnejšej ceste nie sme sami, Pán na nás nezabúda a vždy, keď prideme za ním, nás s láskou posilňuje. Eucharistia nám pripomína, že nie sme jednotlivci, ale „jedno telo“. Ako ľud na púšti zbieral mannu padajúcu z neba a delil sa s ňou v rodine, tak Ježiš, Nebeský chlieb, nás zhromažďuje, aby sme ho spoločne prijímali a podelili sa s ním medzi sebou. Eucharistia nie je sviastosťou „pre mňa“, ale sviastosťou mnohých, ktorí tvoria jedno telo. Pripomenul nám to sv. Pavol: «Keďže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe».

Kontakt: Rímskokatolícka farnosť Návštevy Panny Márie, Senné, Kostolná 8, 072 13 Senné.

email - farasenne@gmail.com, www.farnostsenne.estranky.cz Náklady na tlač sú 0,10 €.

číslo účtu: IBAN SK84 0900 0000 0000 9101 8635.